

god integrationslov. Så vil det her problem forsvinde over en periode.

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (UP):

Jo, der er en forskel. Den er ikke stor, men den er der. Har man dansk statsborgerskab og dansk pas, så kan man stemme til Folketinget. Det er vel rimeligt, at folk, der har stemmeret og kan stemme til Folketinget, forstår det danske sprog og kan følge med i den offentlige debat og aner, hvad de stemmer om.

Den anden rettighed, man har med et dansk pas, er, at man har det danske ambassade-system til at hjælpe sig, hvis man kommer i vanskeligheder i udlandet. Det er en god ting, men det synes jeg bør være en belønning for, at man har lært det danske sprog og kan forstå det bare sådan nogenlunde.

Der er altså en holdningsforskel, og det må vi så bare konstatere.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Siden hr. Frank Dahlgaard stillede mig et spørgsmål, er der sket meget. Hr. Frank Dahlgaard har fundet frem til, at det måske ikke var så gennemtænkt et spørgsmål.

Det er nok det, at der er forskel på en person, som bor her i landet og har dansk statsborgerskab, og en person, der ikke har, når man kommer på plejehjem eller på sygehus, hvis man ikke fuldt ud kan vores sprog.

Og så kan jeg forstå, at hr. Frank Dahlgaard mener, at han nu kan lempe lidt på sprogkravene her fra Folketingets talerstol. Det kan hr. Frank Dahlgaard ikke. Det er ikke nok, at man sådan nogenlunde kan det der med dansk. Der er nogle klare regler, der skal overholdes. Når den pågældende ansøger om dansk statsborgerskab sidder på politistationen, er der faktisk nogle mennesker her, der skal vurdere, om han eller hun ubesværet kan gennemføre en almindelig samtale på dansk uden anvendelse af fremmede sprog, men alene med den accent, som naturligt følger af, at man har haft en del af sin opvækst uden for Danmarks grænser.

Der kan ikke slækkes på noget her, og siger betjenten, at det ikke er godt nok, så kan man forsøge at anke til Indfødsretskontoret i Justitsministeriet, og så kan man rejse over til København og gennemføre samtalen med en medarbejder i Justitsministeriet, og hvis man også dér

siger: Det her er ikke godt nok, ja, så er der afslag.

Sådan er der nogle mennesker, der har oplevet det, og når de så har været her i 15 år og er blevet 65 år, fordi der på grund af en forfejlet integrationspolitik ikke blev gjort noget for dem, da de kom her som gæstearbejdere i 1970'erne, men de kunne få lov at tage noget af det arbejde, der ikke var danskere nok til, så siger vi nu: Du kan godt få lov at blive her, men du kan aldrig nogen sinde få vores statsborgerskab.

Er det en værdig behandling af en ældre medborger, som skal blive her, og som skal herfra den dag, hvor det er endelig slut? Jeg synes det ikke, og jeg er glad for, at der igen er seks partier med ansvarlighed, der siger til den pågældende medborger: Selvfølgelig skal du kunne få din sidste vilje ved også at få vores statsborgerskab.

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (UP):

Jeg forstår ikke rigtig justitsministerens udlægning af det, jeg har sagt. Men når ministeren siger, at der er klare regler med hensyn til sprogkrav for tildelingen af statsborgerskab, så vil jeg sige: Nej, der er ej. Der står i grundloven, at det er Folketinget, der bestemmer, hvem der skal have dansk statsborgerskab, og så er der nogle partier, der har fundet sammen om at stille nogle kriterier op.

Men reglerne er, at det er os her i Folketinget ud fra de følelser og kriterier og argumenter, vi hver især vil betjene os af, der stemmer, og det er ikke en eller anden aftale. Og den aftale, der er lavet mellem seks partier, som jeg ikke finder helt ansvarlige, er ikke en aftale, jeg er med i. Der er også partier – også det parti, jeg tilhørte tidligere, og som jeg synes på det her punkt opfører sig særdeles fornuftigt og ansvarligt – som står udenfor og som ikke accepterer de regler.

Reglerne står i grundloven. Vi har forskellige holdninger til dem. Der er ikke noget galt i, at mennesker, der er fyldt 65 år, og som ikke kan noget dansk, ikke får dansk statsborgerskab. Det finder de selv helt naturligt. Man ville ikke i deres hjemlande tilsvarende give statsborgerskab til danskere, der ikke kunne deres sprog.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget gik derefter over til anden behandling.